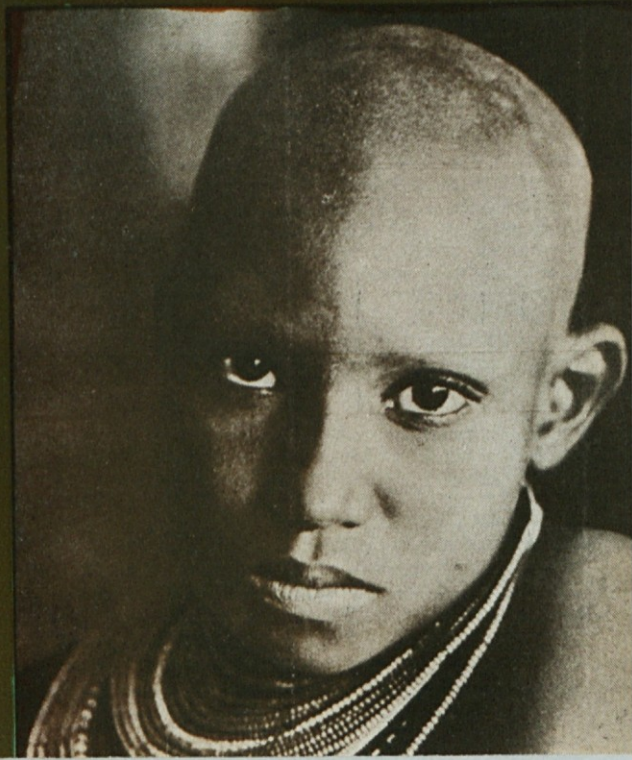

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS - XLI - 12 - 1967

INRI

300 DOSMRJNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV

V zadnji številki Katoliških misijonov smo povabili naše naročnike, da tisti, ki količak zmorejo, plačajo dosmrtno naročnino kot poklon listu ob dvajsetletnici izhajanja v zamejstvu, in sicer v pomoč kritju stroškov gradnje novega misijonskega kolegija za vzgojo novih misijonarjev v Baragovem misijonišču, v Slovenski vasi v Argentini. Ako bi prejeli 300 dosmrtnih naročnin, bi to bilo 15.000 dolarjev, skoraj tretjina gradbenih stroškov. Naših 1800 plačujočih naročnikov smo razdelili po deželah in navedli, koliko dosmrtnih naročnin naj bi povprečno prejeli iz posameznih dežel, da bi vse skupaj zneslo 300 takih naročnin. Takole izgleda ta razpredelnica:

Dežela	Število naročnikov	Zaželeno dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine	Dežela	Število naročnikov	Zaželeno dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine
Argentina	437	70	—	Francija	53	9	—
ZDA	398	65	—	Anglija	41	7	—
Italija	313	50	—	J. Amerika			
Avstrija	306	50	—	(ostala)	34	5	—
Kanada	288	47	—	Nemčija	16	3	—
Avstralija	77	13	—	Evropa (ostala)	15	3	—

V predele, ki so zdaj izpolnjeni s črticami, bomo v prihodnje vstavljali števila plačanih dosmrtnih naročnin, kakor bodo naraščale, v upanju, da bo to naše naročnike, ki čutijo z nami, vzpodbujalo k nelahki odločitvi, da se tudi sami vključijo med one, ki bodo tako naročnino plačali. Naj bi se tako vnela med naročniki posameznih dežel nekaka sveta misijonska tekma...!

Kakor naročniki lahko opazijo, so predalčki plačanih naročnin zaenkrat še prazni. S tem ni rečeno, da dosmrtno naročnine ni še nihče plačal, ampak z objavljanjem smo sklenili začeti s prvo številko prihodnjega, jubilejnega letnika, da s tem damo čas tako posameznim naročnikom kot poverjeništvom za samo po sebi umevni premislek in akcijo, saj vemo, da se vsota dosmrtno naročnine ne sname s klina...

Srčno pa prosimo vse drage naročnike, da se resno vprašajo, ne bi li mogli biti med onimi, ki bodo s to velikodušno gesto pomagali zgraditi misijonski kolegij, edini v slovenskem zamejstvu, in tako ustvarili podlago za pripravo novih slovenskih misijonarjev. Lepo prosimo, naj nobeden od naših naročnikov, ki bi tako naročnino zmoget, ne reče: saj bo dosti drugih; to bi bilo usodno! Naj rajši reče drugače: Bom hitro tudi jaz pristopil k četi dosmrtnih, da potegnem še druge za seboj! Misijonska poverjenišstva posebej prosimo, da se zavzamejo za stvar in pridobivajo te dosmrtnike med svojimi naročniki! Če se vsi potrudimo, bomo dosegli uspeh tej pomembni akciji v pomoč tako važni ustanovi slovenskega misijonstva!

Dosmrtno naročnine stanejo:

V ZDA in Kanadi	50 dolarjev	V Angliji	18 funtov
V Italiji	25.000 Lir	V Avstraliji	45 dolarjev
V Avstriji	1.000 Šil.	V ostalih deželah	50 dolarjev
V Franciji	180 NF		

Plačala naj bi se v prvi polovici leta 1968, ker pač Baragovo misijonišče v tem času denar potrebuje. Kdor ne more plačati naenkrat celotne vsote, jo lahko plača v dveh obrokih.

Trdno upamo, da bomo v prihodnji številki že mogli iz vsake dežele objaviti po nekaj plačanih dosmrtnih naročnin. Drage naročnike srčno prosimo, naj poskrbe, da v tem upanju ne bomo razočarani...

Baragovo misijonišče

Ker je vsa Cerkev misijonarska in je evangelizacija osnovna dolžnost božjega ljudstva, vabi sveti zbor vse h globoki notranji preosnovi, da bi se lastne odgovornosti pri širjenju evangelija živo zavedali in da bi vsak sprejel svoj delež pri misijonskem delu med pogani.

Da bi sedanji položaj Cerkve v svetu v zadostni meri spoznali prav vsi kristjani in da bi slišali glas množic, ki kličejo: Pomagaj nam!, je treba o misijonih tako poročati, tudi z uporabljanjem sodobnih družbenih občil, da bodo občutili misijonsko dejavnost kot svojo in odprli srce za tako obsežne in silne potrebe človeštva ter jim mogli hiteti na pomoč.

Ne more naraščati milost obnove v občestvih, če ne bo vsaktero izmed njih razširilo področja ljubezni do kraja zemlje in če ne bo imelo podobne skrbi za tiste, ki so daleč, kakor jo ima za tiste, ki so njihovi lastni udje.

Na ta način vse občestvo moli, sodeluje in deluje med pogani po svojih sinovih, ki jih je Bog izbral za to nadvse odlično nalogo.

Vsi verniki so kot udje živega Kristusa dolžni sodelovati pri rasti in širjenju Kristusovega telesa.

(Iz misijonskega odloka.)

MISIJONSKO SODELOVANJE

LADISLAV LENČEK CM

Misijonski mesečni namen:

Da bi verniki radi pomagali pri misijonskem delu Cerkve.

Prav za prav je izraz „*misijonsko sodelovanje*“ nedoločen, če upoštevamo sodobno pojmovanje misijonskega dela Cerkve. „Sodelovati“ se lahko razume le, kot pomagati tistemu, ki dela. Pri misijonstvu naj bi torej eni — recimo misijonarji na terenu — delali, drugi pa naj bi misijonarjem z delom v zaledju pomagali. A koncil misijonsko dolžnost opisuje brez tega razlikovanja: „*Ker je vsa Cerkve misijonarska in je evangelizacija osnovna dolžnost božjega ljudstvo, vabi sveti zbor vse h globoki notranji preosnovi, da bi se lastne odgovornosti pri širjenju evangelija živo zavedali in da bi vsak sprejel svoj delež pri misijonskem delu med poganj.*“ (Ad gentes, 35.) Se pravi, da ima vse božje ljudstvo dolžnost delati misijonsko, samo deleži pri tem delu so različni. Papeži in škofje vodijo delo, vsi drugi pa smo delavci, nekateri na misijonskem polju, drugi v zaledju, vsi v eni in isti misijonski akciji. Če koncilski dekret o misijonih uporablja tudi izraz misijonsko „sodelovanje“, ne misli toliko le na kako „pomoč“, ampak na to skupno delo enih in drugih, drug ob drugem pri isti veliki stvari, kakor na primer dva družabnika enega podjetja delata pri eni in isti stvari in rečemo, da oba sodelujeta pri podjetju enakovredno, ne da bi eden delal, drugi pa samo pomagal. Vsi katoličani moramo torej delati, in tisti, ki nismo na misijonskem polju, delamo v drugem sektorju istega božjega podjetja, v misijonskem zaledju, kakor pravimo. Tudi v vojski so enake važnosti oni, ki organizirajo vse potrebno za vojskovanje v zaledju, kakor oni, ki se dejansko borijo na fronti.

Delo v zaledju — dolžnost vsakega katoličana

Koncilski dekret izjavlja čisto jasno: „*Vsi verniki so kot udje živega Kristusa, v katerega so vtelešeni in upodobljeni po krstu kakor tudi po birmi in evharistiji, dolžni sodelovati pri rasti in širjenju Kristusovega telesa, da bi ga čimprej privedli do polnosti* (Ef 4, 13)“ (Ad gentes, 36.).

Misijonsko delo nam mora biti potem takem tako bistveni in samo po sebi umevni del našega božjega življenja in dejstvovanja, kakor nam je na primer vsakdanja molitev, izpolnjevanje vsakdanjih dolžnosti, uživanje potrebne hrane, in podobno.

Najvažnejše: Misijonska zavest!

Najprej pa se moramo seveda tega zavedati, naše mišljenje mora biti s tem prepojeno. Skrbeti nas mora vprašanje rasti skrivnostnega telesa Kristusovega, katerega celice smo, čutiti moramo misijonski problem kot naš osebni problem.

Ko bomo tega duha, potem se bo dogajalo to, kar nam predstavlja misijonski odlok kot cilj, do katerega mora priti razpoloženje celotnega božjega

ljudstva v pogledu misijonov: „V tem duhu se bodo same od sebe Bogu darovale molitve in spokorna dela, da bi s svojo milostjo dal rodovitnost delu misijonarjev, vzbujali se bodo misijonski poklici, pritekala bodo za misijone potrebna sredstva.“ (Ad gentes, 36.)

Molitev

Ako Gospod ne zida hiše, zaman se trudijo, ki jo zidajo — pravi sveto pismo. Apostol Pavel isto misel o potrebnosti milosti božje pri misijonskem delu še drugače izrazi: *Ni nič, kateri sadi, tudi ne, kateri zaliva, ampak Bog, ki rast daje...* Božja milost je dana vsemu svetu v zadostni meri, tudi za spreobrnjenje vsega sveta h Kristusu. A radi upornosti človeštva je v marsikaterem primeru neučinkovita. Zato je treba veliko moliti za misijone, da Bog običajnim milostim doda še večje, da s preobiljem milosti premaga človeško revo. „Molite, neprenehoma molite“ — „Iščite in boste našli, prosite in se vam bo dalo, trkajte in se vam bo odprlo...!“ Vse to so Jezusova prigovarjanja. — Kot člani Družbe za širjenje vere imamo dolžnost zmoliti vsak dan očenaš in zdravomarijo pa vzdih Sv. Francišek Ksaverij, prosi za nas. Ali izpolnjujemo to našo člansko dolžnost?

Spokorna dela, darovanje trpljenja za misijone.

Da razumemo, kakšna velesila je bolečina v odrešeniškem delu božjem, se nam je treba samo ozreti na križ. Cerkev nas uči, da ima tudi naše trpljenje in žrtvovanje, kadar je v združenju s Kristusom, takorekoč neizmerno vrednost. Že apostol Pavel je dejal: „Na svojem telesu dopolnjujem, kar nedostaja bridkostim Kristusovim.“ Nedostaja? Kako, če je Kristusovo zaslužnje neizmerno vrednosti? Kristus nas je odrešil brez nas, ne bo nas pa zveličal brez nas, je znani odgovor razodetja. Bridkosti Kristusove so več kot zadostne za odrešenje vsega človeštva, a za udeleženje na sadovih tega odrešenja, za zveličavno delo Cerkve, zlasti za misijonsko delo pa je treba novih, naših žrtev in bridkosti, ki so sicer tudi iz Kristusovih milosti, a iz našega sodelovanja z njimi. Zato klic Cerkve vsem, posebno tudi bolnikom, naj dajemo našim križem vrednost Kristusovega križa. Lahko rečemo ne le „Molimo Te, Kristus, in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil“, ampak tudi „te hvalimo, ker z našimi križi svet zveličavaš!“

Udejstvovanje

S tem izrazom mislimo označiti vse tisto, kar ni molitev in notranja žrtev, ampak uporaba naših naravnih sposobnosti in sil v službi misijonstva, še posebej kadar gre za skupnostne misijonske podvige: širjenje ideje, poznanje misijonskega sveta in problematike, zbiranje gmotnih sredstev za misijonarje, misijonski tisk, misijonske prireditve, nabiralne akcije in podobno. Po župnijah in v organizacijah, zlasti tudi po katoliških šolah naj bi dejstvovale misijonske celice, kot žarišča misijonskega življenja in delovanja teh skupnosti božjega ljudstva. Treba je najti in vzgojiti ter voditi ljudi, ki bodo hoteli in znali delati v teh misijonskih žariščih. Velika, čeprav žalostna resnica je, da je naše versko dejstvovanje še tako enostransko, da domala za vsako drugo stvar lažje pridobiš ljudi, kakor pa za delo v misijonskih krožkih. Udejstvovanje v misijonskih centrih je neobhodno potrebno, zlasti dokler misijonski duh ne prešine vsega božjega ljudstva. Kakor se morajo najti verniki, ki delujejo v drugih apostolskih ali karikativnih centrih, tako se morajo najti tudi za misijonsko stvar. Delo za misijone in

v misijskih organizacijah ni nič manj vredno kot delo na primer pri Marijini legiji ali v Katoliški akciji, je prav istega pomena in vsaj tako nujno kot vse drugo.

Gmotno prispevanje

Vse gmotno stvarstvo je dano človeku, da ga izrablja v slavo božjo. V prvi vrsti mora biti na razpolago za božjo resnico in prodiranje v človeštvo, v oznanjevanje evangelija, gradnjo božjega kraljestva na zemlji. Misijonska akcija je nujno navezana tudi na gmotna sredstva, ki jih mora posredovati predvsem zaledje. Značilno za kako misijonsko deželo je prav to, da Cerkev tamkaj še ni toliko zakoreninjena, da bi mogla sama iz sebe rasti in se ohranjovati, ampak terja od celotnega božjega ljudstva virov svoje eksistence in dejstvom: milosti, osebja, gmotnih sredstev. Kakor v kaki družini nihče ne pomišlja, poskrbeti vse potrebno za hrano, obleko in šolanje mlajših, ki sami še ne zaslužijo, tako tudi v pogledu misijskih dežel ne bi katoličani smeli pomišljati, ko gre za to, da jih — neogljuje v veri — mi, ki smo v veri že dorasli in močni, z vsem, za verski razvoj potrebnim oskrbujemo.

Že prvi zbor apostolov je pod Kristusovim vodstvom imel blagajno, v katero so spravljali, kar so jim dobri ljudje dajali, in iz nje jemali za svoje potrebe in za pomoč revežem. Kristus je samo nekajkrat v času svojega javnega delovanja čudežno pomnožil kruhe in ribe, tudi vino... V misijonih nihče ne more in ne sme računati s takimi čudeži. Zaupanje v božjo previdnost, ki ga imajo vsi misijonarji, temelji na tem, da Bog vzbudi dobrotnikov, ki pomagajo, pa na našem reku: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal... Zato misijonska akcija zbira tudi potrebna denarna sredstva, nerodno je pri tem le, ker je res treba moledovati zanje, kajti misijonska zavest božjega ljudstva marsikje še ni privedla do tega, da bi ljudje sami od sebe prispevali v skupno blagajno, kot v prvih časih krščanstva, ampak jih je treba vedno znova vzpodbujati k temu, takorekoč „beračiti“ za misijone, za misijonarje, za Kristusa v svetu... Misijonskim delavcem v zaledju je res težko breme to beračenje, a težko ne toliko zato, ker je združeno z napori, žrtvijo časa, razočaranji, neuspehi, ampak pred vsem zato, ker človeka srce boli, ko med takozvanimi dobrimi katoličani tako manjka razumevanja in pripravljenosti za plačevanje tega „misijonskega davka“. Kje smo v tem pogledu slovenski katoličani? Na žalost, še daleč zadaj za drugimi, tako duhovno razvitimi narodi kot smo mi.

Delo za misijonske poklice

To je pač najvažnejše poslanstvo misijonskega zaledja. Ne more iti vsak član božjega ljudstva v misijone, sledeč Kristusovemu naročilu: Pojdite... in učite in krščujte... A božje ljudstvo mora vse storiti, da daje Gospodu žetve na razpolago dovolj najbolj pripravljenih src, da izmed njih izbere delavce, katere in kolikor jih potrebuje. Dati Gospodu na razpolago dovolj misijskih sil, to je delo za misijonske poklice v vsaki skupnosti.

O nujnosti dela za misijonske poklice ne dvomi nihče, ki pozna dejansko stanje katoliških misijonov v današnjem času. Poznavalci sodijo, da bi že danes Cerkev potrebovala nad 100.000 novih misijonarjev vseh vrst: duhovnikov, redovnikov in redovnic, pa laičnih delavcev. Misijonsko delo je treba pospešiti iz mnogih razlogov, od katerih je pač najmočnejši ta, da so bili vsi ljudje na križu odrešeni istočasno, a da od nas zavisi, kako hitro postanejo posamezne generacije ali celi narodi deležni sadov tega odrešenja

"Žetev je velika, delavcev pa malo... Prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev!"

tako kot Kristus hoče. Vsako odlašanje je takorekoč vnebovpijoča krivica duhovnih bogatinov — kristjanov napram ubogim duhovnim Lazarjem — nekristjanom. Poleg tega je danes vse drugače v človeštvu kot je bilo pred nekaj stoletji, ko je bila krščanska ideja edina na pohodu v svet; danes ga preplavljajo vse mogoče stare in nove ideologije in ponujajo narodom svoje rešitve; ni več samo Kristusov poslanec, ki je prišel med nje, da jih uči življenja v odrešenju, ampak so poleg njega, mnogokrat celo proti njemu poslanci raznih „izmov“, pogostokrat mnogoštevilnejši in mnogo bolj silni, velikokrat celo nasilni, po Kristusovi besedi: Otroci tega sveta so v svojem rodu modrejši od otrok luči... In da omenimo le še en razlog, zakaj treba danes bolj kot kdaj hiteti s pošiljanjem misijonarjev v svet: V prebujeni narodni zavednosti se mnogi veliki in mali narodi branijo vsakega tujega vpliva, in ker so misijonarji v njihovih očeh ne dosti več kot tujci, jim postajajo vedno bolj nezaželeni in novih že več ne sprejemajo v svojo sredo. Zato je treba vsaj v dežele, ki so še odprte, kjer je misijonarjem zdaj še mogoče delovati, hitro čim več moči poslati, da temeljito zaorjejo v ledino ali da dokončno zasidrajo mlado Cerkev in jo pripravijo na povsem samostojno življenje v bodočnosti. Hvala Bogu, danes je še toliko dežel odprtih za prihod novih misijonarjev, da bi, kot rečeno, Cerkev mogla poslati 100.000 duhovnikov, misijonskih bratov in sester in laičnih pomočnikov v misijone, če bi jih imela...

Koncilski misijonski dekret priganja škofove, duhovščino in redovne družbe, in se celo obrača na laike, da se pomnože višje misijonarjev: „*Sveti zbor želi, naj bi škofje ob izredno hudem pomanjkanju duhovnikov, kar zadržuje*

evangelizacijo v mnogih pokrajinah, nekatere izmed svojih boljših duhovnikov, ki se za misijonsko delo ponudijo, po opravljeni potrebni pripravi poslali v škofije, kjer duhovnikov primanjkuje, da bi tam vsaj nekaj časa opravljali misijonsko delo.“ (Ad gentes, 38) — „V skrbi za duše bodo duhovniki med verniki vzpodbujali in ohranjali gorečnost za evangelizacijo sveta s tem, da jih bodo pri krščanskem nauku in v pridigah poučevali, kako je Cerkev dolžna poganom oznaniti Kristusa; s tem, da bodo krščanske družine poučevali o tem, kako potrebno in častno je, če gojijo misijonske poklice med svojimi sinovi in hčerami; s tem, da bodo med mladino v šolah in katoliških društvih tako pospeševali zavzetost za misijone, da bodo izmed njih prihajali bodoči glasniki evangelija.“ (Ad gentes, 39.) Kar zadeva redovne družbe, gre pa koncilski misijonski odlok celo tako daleč, da pravi, naj, če treba, kake družbe „celo svoje konstitucije spremene, seveda v ustanoviteljovem duhu“, samo da bi mogle pošiljati svoje ude tudi v misijone. — „V misijonskih krajih naj laiki, tujci ali domačini, učijo po šolah vodijo časne zadeve, sodelujejo pri župnijskem in škofijskem delu, uvajajo in pospešujejo razne vrste laiškega apostolata...“ (Ad gentes, 41)

Ni torej nobenega dvoma o tem, kaj pričakuje koncil od nas v pogledu misijonskih poklicev: čim več in čim boljših; tisti, ki doslej še niso pošiljali (škofije in nekatere redovne družbe), naj vključijo to pošiljanje članov v misijone kot svoj redni program; celo laiki naj hodijo v misijone ne le kot kake izjeme, ampak kot redni, vsakdanji pojav v vrstah novih misijonarjev.

Organizacija misijonskega sodelovanja

Kar smo zgoraj navedli, je le oris potreb in oblik misijonskega dela v zaledju. Kako pa priti do tega, da bodo ta polja misijonske dejavnosti zares vzcvetela in rodila trajne sadove, je pa vprašanje, kako se organizira misijonsko zaledje. Vemo, da Cerkev sama ni le kako gibanje, ampak da je organizirana družba; tudi nje misijonsko delo na terenu je organizirano; kajpada mora biti pametno organizirano tudi delo v zaledju, ki je temelj in vir delu na misijonskem polju. Lahko rečemo: čim boljša organizacija zaledja, tem bolj učinkovita je misijonska setev in žetev. Zato bi bilo pri razpravljanju o misijonskem sodelovanju treba tudi o tem govoriti, a za to je potreben poseben članek.

Slovenska misijonska zveza in "Katoliški misijoni":

vsem misijonarjem
vsem dobrotnikom
vsem sodelavcem
vsem naročnikom
vsem misijonskim prijateljem

pošilja za božič iskrene čestitke. Naj vse objame božični mir in polnost milosti!

In dobrota večnega Boga naj nad vsemi bedi v novem letu!

其母仁元居此改辰二月廿四日

INDIJSKA KRAVA IN ATOMSKI VEK

Ruda Jurčec

Indija je za Kitajsko področje, kjer se bo v veliki meri odločala usoda človeštva. Če za Kitajsko napovedujejo, da bo koncem tega stoletja štela tritisoč milijonov ljudi, potem bo za njo Indija dežela na drugem mestu, kajti že danes je v Indiji, tem azijskem podkontinentu, kakor ga nazivajo, nad petsto milijonov prebivavcev. Če upoštevamo še dejstvo, da je statistika v Indiji slabo izvajana, si je lahko misliti, pred kako težke probleme je postavljena vlada, ki ji danes predseduje gospa Indira Gandhi, ki pa ni v nobenem sorodstvu z velikim voditeljem Indijcev iz prve polovice našega stoletja Mahatma Gandhijem, utemeljiteljem sedanje Indije; s svojo politiko nenasilnega upora je privedel ta del Azije v novo svobodo.

Nehru — duhovni dedič Gandhija

Gandhi je padel kot žrtev nesmiselnega verskega fanatizma. Atentator je navajal verske razloge za umor. Zagrizenost je torej narekovala dejanje političnega agitatorja, slonela pa je na verskem umevanju našega časa. Proti sodobnim nazorom o državi in družbi kot nositeljici nove državne oblike moderne Indije se je uprlo zagrizeno vztrajanje pri starih verskih izročilih in predpisih in to brez ozira na kvarnost idealu države, ki uči, da mora država najprej služiti blaginji narodov, ki jim vlada.

Duhovni dedič Gandhijev je postal pandit Nehru, zelo izobražen mož, saj je univerzitetne študije opravil na visokošolskih zavodih v Angliji, zlasti Oxfordu. Kot zelo izšolan se od Gandhija ni oddaljil niti za hip in je moral zaradi tega celo skozi dolgoletne angleške ječe. Vedno je zagovarjal misel, da se mora bodoča Indija ločiti od vplivov raznih verstev. Ker pa prave ločitve od verstev ni bilo mogoče izvesti, je v svojih govorih in zakonskih predlogih vpletal misel, da mora biti nova Indija laična država, vendar brez osti proti verstvom, najmanj pa proti hinduizmu. Ker je vedel za občutljivost pripadnikov raznih sekt, je želel doseči svoj cilj državne reforme po evoluciji — ljudstvo bi se naj na svoj način prepričalo, kako so nekateri predpisi braminstva in hinduizma za naš čas nesprejemljivi. Ost njegovih reform je že terjala in zahtevala, da naj se spremeni tolmačenje med verniki o kravah, ki jih indijsko ljudstvo časti kot posvečena bitja. Ko je v parlamentu pripravljal temu primerne zakonske predloge, je pogosto podčrtaval, da ima Indija največje število krav na svetu, hkrati pa odpade na vsakega dojenčka ali otroka najmanjši odstotek mleka; ali pa mleka sploh ni, kadar nastopijo monsumi in se za njimi začne suša, ki traja mesece in mesece, in gine-

vajo v množicah starši in otroci zaradi lakote. Nehrujevi nazori so počasi prodirali med ljudi in je zlasti mladina, povezana s progresivnimi skupinami v deželi, zagovarjala ter podpirala Nehrujeve zamisli.

Krave in politični računi

Nehru si je mogel v politiki dovoliti marsikaj. Okoli njega je vel sijaj pokojnega Gandhija; naslanjal se je na prepričanje vseh, ki so v njem videli uresničitelja indijske svobode in neodvisnosti. Največja stranka v Indiji se imenuje kongresna stranka in Nehru je bil njen nesporni voditelj. Dokler je bila stranka v njegovih rokah, opozicija ni mogla žeti nobenih uspehov.

Vse se je spremenilo po njegovi smrti. Kongresna stranka se je kmalu znašla v hudem notranjem boju za njegovo nasledstvo. Grozil je razkol, a se je poravnal, ko je bila za predsednico stranke in vlade izvoljena Indira Gandhi, druga ženska na tako visokem mestu. Pred njo je bila predsednica vlade samo gospa Andaranajke na otoku Cejlonu. Ko so volili novega predsednika, je dobila sicer lepo večino glasov, toda to ni bilo vse: njena oblast je mogla postati resničnost, če se bo pri prvih volitvah v parlamentu uveljavila kot prava voditeljica cele Indije

Pogostni prizori v Indiji

in ne samo ene, sicer res največje stranke v kongresu, ki nosi ime: Kongresna stranka.

Kadar so kjerkoli volitve, takrat so v borbo potegnjene vse sile za zmago. Vlada stranka Indire Gandhi je pač morala v boj z vsemi prednostmi svoje dolgoletne borbe za prosep države, proti sebi pa je imela najmočnejše sredstvo, ki je: obdolžili so jo, da je že predolgo na oblasti, da se je izrabila... Ko je letos po vsej državi zaradi monsuma in njegovih posledic razsajala najhujša lakota, kar jih pomni Indija, so opozicionalne stranke mogle kar grabiti iz neizčrpnih zakladnic vladnih „pregrešk“ in „pomanjkljivosti“, ker dežele ni znala ali mogla zavarovati pred hudo nesrečo. Glavni opozicionalni stranki pa sta bili socialistična, ki ni izrečno protireligiozna, in komunistična z izrazito protiverskim programom.

Med volilno borbo pa se je glavna bitka sprožila okoli krav. Silna stiska za prehrano je narekovala ukrepe, ki bi dovoljevali klanje krav. Vlada je pač računala na uvidevnost hinduističnih in braminskih mislecev ter boncev in drugih služabnikov verskih svetišč. Z njihovo pomočjo je hotela urediti položaj krav v dnevnem življenju. Toda vprašanja klanja krav so se polastili socialisti in komunisti in nakrat začeli zagovarjati načelo, da je krava za vsakega Indijca sveto bitje. Agitacija opozicije proti Gandhijini vladi je naraščala. Največjo zmedo so povzročali nahujskani „santoni-gorečniki“, ki so znali razgreti možgane množicam. Komunističnim voditeljem poslej niti ni bilo treba postaviti se v prvo vrsto demonstrantov, ki so se v deset in desetisočih zbirali v glavnih središčih. Prišlo je do krvavih spopadov z vladno policijo. Najbolj ugledni santoni — posvečenci so začeli z gladovnimi stavkami in najuglednejši med njimi Jagadgum Šankadarja je stradal štirinajst dni in je zadnji dan morala k njemu sama Indira Gandhi in ga lepo prositi, da naj gre z njo v sanatorij, kjer so mu potem po dolgem zdravljenju odstranili posledice prostovoljnega gladovanja. Vendar ni bil sam — po celi Indiji je završalo in takih prostovoljno stradajočih je bilo še mnogo. Ko so potem bile volitve v kongres, je vladna stranka komaj odnesla nekaj glasov večine. Gonja o posvečenosti krave je dejansko pognala na rob prepada in notranjih homatij in revolucij celo Indijo, drugo največjo državo na svetu po številu prebivavstva. Velika hiba teh borb pa je v dejstvu, da so se vsega hoteli okoristiti komunisti.

Kaj bo s posvečenostjo krave?

Krava v indijskih verstvih v začetku ni bila posvečeno bitje. Najstarejša verska legenda popisuje, kako so se božja bitja pri svojih pojedinah nastajala z govedino. Ker je bilo meso tako visoko dvignjeno, so takratni bogovi celo priporočali, da naj se ljudje skrbno posvečujejo negi krav in volov, ki nimajo samo dobrega mesa, ampak nudijo tudi druge koristi, saj pomagajo zlasti pri poljedelskih delih.

Šele ob nastopu Brahme se je ugled krave dvignil. Brahma in njegovi učenci okoli Krišne so začeli širiti nauke o prehajanju duše po

smrti iz bitja v bitje. Ta nauk so nazvali ahimsa: človekova duša se po smrti poda na dolgo pot očiščevanja. Potuje iz živali v žival in ob koncu se potem popolnoma očiščena reši v nirvano — to je v nič. Po pravih predpisih bramanizma in potem hinduizma pa niso posvečene samo krave, ampak vse živali, tako npr. tudi žuželke. Pogosto se še danes srečavajo pripadniki hinduizma z velikim prtom pred usti v strahu, da ne bi pomotoma priletela kaka žuželka v usta in bi jo morali požreti ter s tem presekati proces očiščevanja ubogi duši, ki bo še silno trpela, ker bo morala čakati na drugo živalsko bitje, ki jo bo sprejelo vase.

Boj proti kravi ne bo lahak

Mnogo so si vladne oblasti obetale, ko so gradile bodočnost na mladino, študirajočo po tolikih učnih zavodih in visokih šolah v Indiji in drugod po svetu. Vendar je tekma s časom zelo ostra. Mladina si želi totalne spremembe, kajti socialni dvig dežele ne more sloneti samo na odpravi kulta krave. Ljudske množice trpe zaradi zaostalosti socialne zakonodaje in zaradi pomanjkanja ukrepov vlade, da bi se dežela primerno pridružila novemu veku, ki raste na temeljih jedrne energije. Indija ima že atomski reaktor, toda to je še premalo, izjavljajo mladi znanstveniki. Nehru je skušal celo Indijo prepreči s hidroelektričnimi centralami, pa se je že sam srečaval z ostro opozicijo pri načrtih, kako izrabljati vodne sile reke Ganges, ki je za vse Indijce posvečena, sveta reka.

Pri tej viharni udarnosti mlajših rodov se skuša vlada uveljaviti s praktičnimi, razumsko dobro pripravljenimi reformami in ukrepi. Vsi vedo — vlada in opozicija —, da bo pri teh reformah glavno vprašanje slonelo na razmerju prebivalstva do svetih krav. Vlada gradi svoje delo na prevzgoji prebivalstva in skuša slediti času iz enega predela dežele do drugega in obenem s tem razvojem bo šlo delo za uvajanje drugega gledanja pomembnosti krav in živali. Zato v osrednjo ustavo še ne bo uvedla določb o položaju krav, pač pa bo posameznim zveznim deželam, ki imajo svoje vlade in parlamente, prepustila nalogo, da naj uredijo takšno zakonodajo, kakor bo to pač mogoče v skladu s poučenostjo državljanov. Tako upajo na ugoden razvoj odločbe v deželah na severu, dočim bo trajalo verjetno še nekaj rodov, da se bo moglo kaj bistvenega uveljaviti ali spremeniti v predelih na jugu.

Po starih verskih predpisih je krava v Indiji simbol materinske nežnosti najvišjih božjih bitij — za naše čase pa bo treba spremeniti takšno vrednotenje v pojmovanje, da je napredek človeštva tudi dar božjih sil, prav ta napredek pa zahteva še mnogo reform na vseh področjih. Predsednica vlade priporoča potrpežljivost in mirno kri, kajti moderna Indija je že mnogo dosegla, vendar so pred njo še težki problemi; njih usoda je v rokah tistih, ki ne zagovarjajo nasilja, ampak žele vsemu človeštvu mir. Le malo vojska ali revolucij je res prineslo socialno blaginjo ali pravičnost — oboje pa je možno, kadar raste kot sad miru.

DVA IZ ROJDU VELIKANOV

ALOJZIJ GERŽINIČ

JOHANN ADAM SCHALL v. BELL (JO - WANG)

(Nadaljevanje)

Izgube in napredek krščanstva

Leta teh nasilnih preobratov so misijonom prinesla izgube, pa tudi dobiček. Upori in vojske so vzeli življenje sedmim jezuitom. Vsi so na najboljši način nadaljevali Riccijevo delo. Še preden je zadnji med njimi umrl, so razen v Junanu in Kveičou živele krščanske občine v vseh provincah.

V prevratnih letih je pogorelo več cerkva in kapel. Vendar je napredek odtehtal izgube. Število kristjanov je čudovito raslo. Po Verbiestovem računu je bil letni prirastek 10.000 duš. Vizitator da Gama je 1663 peročal, da je kitajskih kristjanov 114.000. Naslednje leto je viceprovincial Le Favre pisal v Rim, da puščajo „Mandžurci nadaljevanju evangelija isto svobodo, kot je v Evropi“.

Udarci

Komaj je Le Favre oddal to pismo, je Cerkev na Kitajskem doletel hud udarec. Neposredna žrtev je bil Schall. Po smrti cesarja Šun-čihua njegov ugled nekaj časa ni trpel. Čez nekaj let pa se je spravil nad krščanstvo prebrisan slepar Jang Kuang-hsien. Objavil je več spisov, ki so ostro napadali krščanstvo in obsojali Schallovo koledar. Vidi se, da je zagrizeni pisec dobro poznal krščanske vire in Kristusovo življenje. Iz dokazovanja, ki se opira na pojma yin in yang, sledi, da je bil pod vplivom taoističnega mišljenja.

V nekaterih mohamedanskih sodelavcih na astronomskem uradu, ki so se čutili zapostavljene, je Jang dobil dragocene zaveznike. Od l. 1660

dalje je v rednih presledkih pošiljal na ministrstvo za bogočastje pritožbe proti Schallu. 1664 so v ozračju nastalih spletk dobile odmev. Za mladoletnosti cesarja K'ang-hsi so državo vodili regenti Oboi, Ebilun, Soni in Susaha, mandžurski knezi. Oblast se je v kratkem strnila v rokah brezvestnega Oboi. Jang je pri njem našel podporo. 15. septembra 1664 je predložil ministru za bogočastje novo pritožbo. Obdolžil je Schalla pogrešnih astronomskih računov, misijonarji pa naj bi po vsej državi širili napačne ideale in pripravljali zaroto. Tem starim obtožbam je dodal novo: Schall naj bi bil l. 1658 izbral za pogreb Hsiao-hsieninega sina neprimeren dan in tako s čarovniškim dejanjem povzročil smrt dečkove matere in cesarja samega. Seveda je bilo vse to izmišljeno, a ker se je vraževerni Oboi postavil na Jangovo stran, je bila zmaga misijonarjevih sovražnikov zagotovljena. Zaplotniku je prišla na pomoč še delna kap, ki je 74-letnega jezuita oropala govornice prav tedaj, ko bi jo najbolj potreboval.

Regent Oboi je dal 12. novembra 1664 vse štiri v Peking stanujoče jezuite zapreti. Bili so to: Schall (ki so mu obenem odvzeli uradne naslove), njegov pomočnik Verbiest, Buglio in Magalhães. Celih šest mesecev so bili priklenjeni na lesene kole in dan za dnem so jih vlačili po sodiščih. Verbiest je njihovo stvar pogumno in dostojanstveno branil. Vendar je bil v začetku januarja Schall obsojen na smrt z obešenjem, ostali pa na šibanje in izgon; ta kazen je doletela še ostalih sedem krščanskih sodelavcev na astronomskem uradu.

Izvršitev obsodbe so odložili, dokler ne bi preučili tujčevih astronomskih teorij. Bližal se je sončni mrk. Verbiest je s Schallov pomočjo v celici napravil račune. Tako so storili tudi kitajski in mohamedanski zvezdoslovci. Ko se je približal čas nebesnega pojava, je bil astronomski urad natlačeno poln ministrov, tajnih svétnikov, uradnikov in drugih mandarinov. Kitajski strokovnjaki so mrk napovedali za četrto na tri, mohamedanski za pol trih, Verbiest pa za tretjo uro. Istočasno z udarcem tretje ure je padla prva senca na sončno oblo. Preskus je prinesel Evropejcem popolno zmago.

Vendar sovražniki niso odnehali. Spet so se zvrstila neskončna zaslisevanja. O zadevi je govorilo že celo cesarstvo in ljudje so bili na strani obtoženih. To dokazuje tudi apologetični naslov razprave, ki jo je Jang tedaj izdal: Pu-te-i (Nisem mogel drugače). Na ta spis je izdal Buglio odgovor Pu-te-i pien (Zavrnitev razprave Nisem mogel drugače).

Že v dotedanjih zaslišanjih so jezuitje ovrgli obtožbe proti njihovim verskim naukom. Ostale so torej le še njihove astronomske teorije. Vsi znanstveni dokazi so bili zaman. Sredi aprila je sodišče pod Oboievim pritiskom obsodilo Schalla in njegovih sedem kitajskih pomočnikov na obglavljenje. Oboi je to kazen spremenil v najhujšo: v razkosanje pri živem telesu (ing-č'ih). Tedaj pa je vmes posegla narava. Peking je vztrepetal v silovitem potresu. V cesarski palači je nastal požar. Marsikateri član visokega razsodišča je obžaloval svoje sodelovanje pri pravem zločinu. Mati pokojnega cesarja je bilo ogorčena nad ogabnim ravnanjem regenta Oboi s prijateljem njenega sina. Oboi se je prestrašen

kitajsko in krščansko kulturo, in sicer tako, da je bila prva deležna razumevanja in spoštovanja, druga pa ni utrpela nobene škode. V tem je bila njihova velika zasluga. Za poznejše propadanje misijonstva niso odgovorni; tedaj je spor o obredih prisilil Cerkev v navidez sovražno razmerje do kitajske kulture in ji tako zaprl pot do izobražencev.

Dragocenost jezuitske metode na Kitajskem

Med relativizmom in fanatizmom vodi srednja pot. Iz edinstvenosti krščanskega razodetja nikakor ne sledi, da zunaj krščanstva ni nobenega bleska resnice ali da je vsak nevernik hudobnež. Neredko je prav ezkosrčna nestrpnost vernika kriva neveri bližnjega, saj zmanjšuje ugled krščanstva in zatemnjuje njegovo resnico. V deju vere ima odločilno vlogo volja: nihče ne bo veroval, česar noče, in nihče ne rad veroval nauka, ki po tercijalstvu njega zagovornikov bolj odbija kot privlači.

V večini verstev polje — čeprav z različno močjo — iskrena težnja človeškega duha po zvezi z Bogom. Gotovo velja za siniticizem, kar so jezuiti vedno poudarjali. Velja tudi za budizem, za katerega so imeli jezuitski misijonarji manj smisla. Velja nekoliko celo za taoizem. Četudi ni bilo v konfucianizmu dosti nagnjenja, da se vzdigne do božjih stvari, je vendar pomenil plemenito in ne čisto brezuspešno prizadevanje zgraditi družbo na temelju zdravih naravnih kreposti.

Kristjan se mora veseliti dobrega, ne zlega, zato mora pozdravljati vsako iskrico resnice in vsak izraz kreposti. Taki so bili jezuitje na Kitajskem. Nikakor niso bili pripravljene sklepati kompromise v verskih resnicah (čeprav so jim sovražniki podtikali tudi to). Iskali pa so vsakršnih stičnih točk med krščanstvom in delnimi resnicami konfucianizma. Te delne resnice so bogatili z razodetimi nadnaravnimi resnicami.

Jezuitski kitajski misijoni spadajo k velikim dejanjem v zgodovini misijonstva. Nekaj ducatov mož je obudilo pravo pojmovanje vesoljstvenega poslanstva Cerkve. Nasproti provincializmu so postavili univerzalizem. Njihovo prizadevanje pa ni važno le za zgodovino krščanstva, temveč prav tako za zgodovino kulturnih vezi med narodi. Ni dosti manjkalo, da ne bi ta peščica z odnosi med kitajskim in evropskim mišljenjem premaknila tok zgodovine.

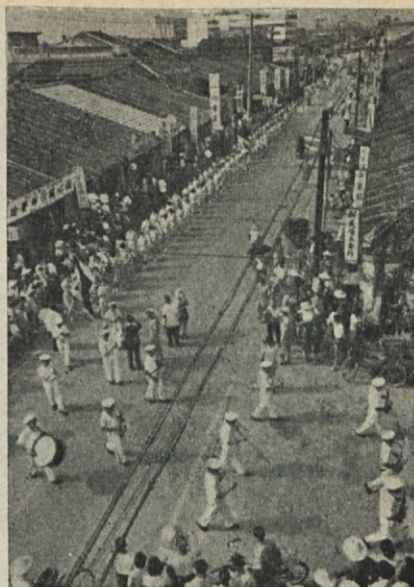
Bili so pripravljene odstraniti evropske predsodke in se prilagoditi; tuja sta jim bila nadutost in samozadovoljstvo; z veseljem so opazovali, kar je bilo dobrega, in le z obotavljanjem, kar je bilo zlega. S simpatijo, ki so jo imeli ob srečanju s Kitajsko, so pokazali vsem narodom pot do kulturnega zblizanja. Njihov zgled je danes še prav posebno poučen.

Zasluzijo, da jih časti ne le katoliška Cerkev in Kitajska, temveč vsakdo, ki soglaša s kitajskim pregovorom: *Med štirimi morji so vsi ljudje bratje.*

(Konec.)

IZ DELOKROGA MISIJONSKEGA ZDRAVNIKA DR. JANEŽA

*Mrtvaški sprevod superjorja
kamiljancev*

Oglasil se nam je bolj z slikami kot z besedami.

Njegova razlaga slik je kratka, a jasna: „Letos 9. maja je v Lotungu umrl p. Antonelli, superior kamilijanskih azijskih misijonov in direktor naše bolnice. Imel je raka na pljučih, izpolnil je le 48 let, in nikdar ni imel cigarete v ustih. Bil je doktor medicine in delal pri nas deset let. Pokopali smo ga na griču, kjer je naša bolnica za tuberkulozne. Vse je bilo lepo: smrt in pogreb. Midva sva dobro vozila; dvakrat je šel v Slovenijo obiskat moje domače.

Kot veste, je julija umrl tudi edini in prvi kitajski kardinal Tien. Dvakrat je bil v naši bolnici in sem ga dobro poznal. Bil je zelo skromen in preprost. Najraje je po vrtu hodil in mnogo rožni venec molil. Izogibal se je svetnemu pompu in veliko molil.

Mi zopet zidamo trinadstropno stavbo z novim operacijskim oddelkom, sobo za babice in dodatne bolniške sobe. To pomeni še malo več dela kot v preteklosti.

O sebi ne vem kaj povedati. Že dvajseto leto isto pesem pojem in sem vam jo že večkrat napisal in je ni vredno ponavljati. Priložene slike kažejo naše veselje in našo žalost. Lepa hvala vsakemu, ki se me spomni!“

Ta „pesem“, ki jo dr. Janež poje že dvajset let, je pesem neutrudnega dela in žrtvovanja iz ljubezni do človeka kot človeka in božjega otroka. Bog daj požrtvovalnemu misijonarju še veliko plodnih let. Slike pa naj nadaljujejo njegovo poročilo. Tudi mi se pridružujemo čestitam za njegov misijonski jubilej, ki ga bomo slavili prihodnje leto, kakor tudi za tridesetletnico kirurškega dela.

Nadžkof Lokvan govori ob krsti pokojnega superiorja. Na pogreb je prišlo še šest drugih škofov.

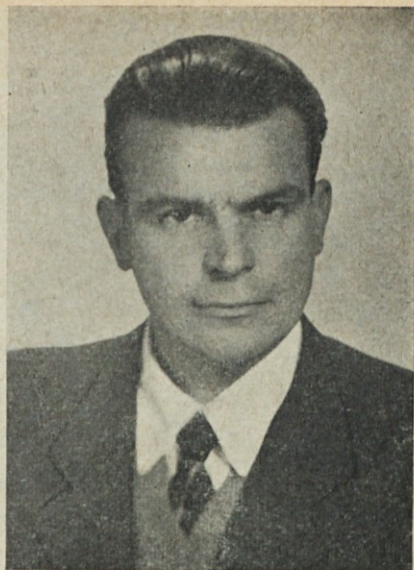

*Absolventke triletne bolničarske šole. Na promocijo sta prišla novicij in škof.
Spodaj: Praznovanje tridesetletnice kirurgije dr. Janeža.*

M A T E R O

zambijski misijon

Oče JOŽE KOKALJ DJ

brat Jože Rovtar DJ

Prvega decembra smo prevzeli slovenski jezuiti področje, ki ga bomo odslej smeli imenovati: naš slovenski zambijski misijon. Postavljen je v glavno mesto Lusako. Njegovo jedro je največja lusaška župnija Matero, ki šteje od 50.000 do 60.000 prebivalcev. Župnija je na severozahodu Lusake in se širi proti zahodu, daleč ven na podeželje, ki je gosto naseljeno in je tudi izročeno naši skrbi. Tako je celo področje veliko kot Gorenjska. Točnega števila prebivalstva še nismo mogli ugotoviti, ker ni nobenih službenih statistik.

Meseca avgusta je prispel v misijon *br. Rovtar*, ki bralcem Katoliških misijonov pošilja iskrene pozdrave in se jim takole predstavlja:

„Dovolite, da se vam ob prihodu v naš slovenski zambijski misijon predstavim. Rodil sem se v mali prijazni vasi Topole, ki šteje le 10 hišnih števil. S hriba, kjer stoji vasica, že v dolino pol ure hoje peš do župne cerkve v Selcih, kjer sem bil krščen 22. marca 1927. Tudi šolo sem obiskoval šest let v Selcih, dve leti pa sem bil gojenec Slomškovega zavoda v Ljubljani.

Prva klica misijonskega poklica je zaživela v meni že v šolskih letih. Z velikim zanimanjem sem namreč bral Katoliške misijone in Glasnik Srca Jezusovega, ki je tudi poročal o delovanju misijonarjev. Posebno sem seanimal za razvoj bengalskega misijona.

1953 sem vstopil v Družbo Jezusovo kot brat pomočnik, da bi pomagal duhovnikom doma in, če bo mogoče, tudi v misijonih. V noviciatu sem spoznal tudi vse sedanje zambijske misijonarje. P.¹ Kokalj je bil

v bogoslovju, p. Rudež v filozofiji, br. Fostač je bil z nami, prav tako sta bila v Zagrebu še dva druga hrvaška misijonarja, p. Andjelić in br. Dilber.

Po končanem noviciatu sem bil sedem let v župniji Šenlovrenc na Dolenjskem, kjer je bil za župnika p. Preac DJ. V tem času smo docela obnovili cerkev in župnišče z darom ameriških rojakov in s pomočjo župljanov.

Pozneje sem bil dve leti v novoustanovljeni župniji Dravljje (Ljubljana), zadnji dve leti pa v Mariboru, kjer so slovenski jezuiti 1963 začeli s svojim slovenskim noviciatom.

Ko je p. Rudež bil pred dvema leti v domovini, je v meni spet oživila misijonska misel in ko je odšel br. Fostač in se odpravljal p. Kokalj, sem se tudi jaz odločil. Pred enim letom sem se poslovil od domovine. Najprej sem bil v Rimu, potem pa sem odšel na Malto, kjer sem se učil angleščine. Pred poletom v Zambijo sem še enkrat obiskal domovino, potem pa sem skupaj s p. Andjelićem in br. Dilberjem odletel v Lusako. Zdaj obiskujem tečaj iz knjigovodstva.

Srečen sem, da lahko skupaj s slovenskimi misijonarji doprinesem svoj skromni delež pri pionirskem delu v našem misijonu Matero-Lusaka.

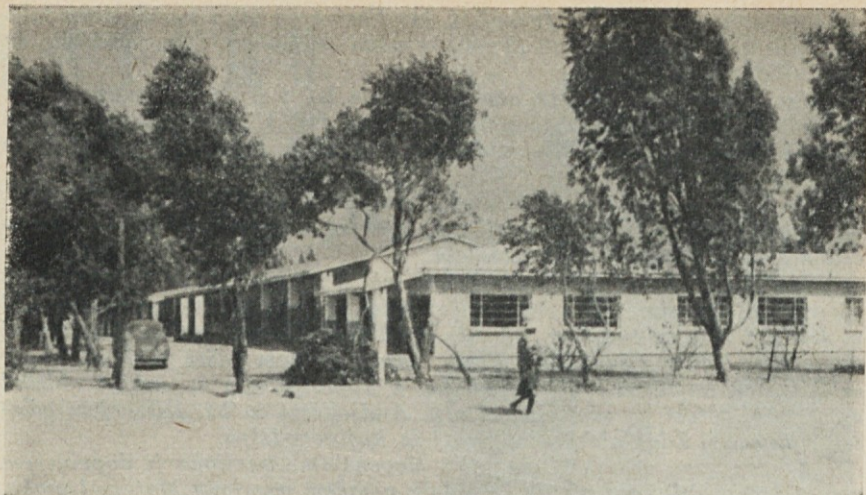
Dragi verni Slovenci! Priporočamo se vaši velikodušnosti, zlasti v molitev. Bolniki in vsi, ki trpite, darujte svoje trpljenje za naš misijon, da bo Bog blagoslovil naše delo, ki bo tako postalo naše skupno delo — za širjenje božjega kraljestva v dušah.

Vse misijonske prijateljke pozdravlja

Er. Jože Rovtar DJ“

Župna cerkev v Matero

Ena katoliških šol v Matero

Velika odgovornost je na naših ramah. Začeli smo z obiskovanjem šol, ki jih je samo na mestnem področju župnije enajst. Obiskujemo ljudi po predmestju in pripravljamo načrt za načrtno misijonsko delo. P. Rudež je prevzel skrb za podeželski del fare, za Katoliško akcijo, za štiri šole; za veliko predmestje George, za del katehumenov. Župnijsko pisarno smo izročili eni od redovnic, ki imajo blizu cerkve svoj noviciat. V noviciatu je osem zambijskih redovnic. Razen teh so v isti hiši še tri poljske redovnice. Mirno lahko rečemo, da so redovnice največji misijonarji v fari. Poučujejo v šolah in v župnijski dvorani, obiskujejo predmestja itd.

Imamo veliko načrtov. Začeli smo graditi hišo za katehista v predmestju, kjer ni nobene cerkve in kjer se 200 katehumenov pripravlja na krst kar na prostem. V cerkvi smo te dni uvedli ozvočenje. Na škofijo smo poslali prošnjo za dovoljenje za zidavo velike dvorane, ki bi bila za nedeljsko mašo in verouk in to v oddaljenem predmestju. Pater, ki bo odhajal na podeželski del misijona, nujno potrebuje avto. Morali bomo povečati župnišče, ker pričakujemo nove misijonarje.

Finančno vprašanje misijona je pritisnilo na nas z vso težo. Obrčamo se na vse velikodušne prijatelje našega misijona z gorečo prošnjo za pomoč. La na ta način upamo, da bomo mogli uresničiti del naših načrtov. Gradimo s skupnimi prizadevanji naš slovenski zambijski misijon, naš misijon MATERO!

Naslov: MATERO Catholic church
P. Box 2527
L u s a k a
ZAMBIA - Africa

MOJE ENAJSTO JAPONSKO POLETJE

VLADIMIR KOS DJ.

*Trodalna kompozicija hvaležnosti na-
pram misijonskim dobrotnikom, živim
in mrtvim in umirajočim.*

I.

Pismo v daljavo lahko bi začel,
da je vroče v japonskih gorah in
popoldne.

Vendar — resničnost je večja, obdana
s skrivnostnim okvirom
in gosli cikad
in Yáma-náka jezero snema s srca

pajčolan

pod božanjem vetra.

Pismo v daljavo. Lahko bi začel,
da sedim na rogoznici v hladnem
kimóno.

Vendar živim ob vulkanu,
v katerega méglasti tehtnici dremlje
utež.

Morda že tleč, nagiba se,
zmeraj še mirna od nad
pod božanjem vetra.

Pismo v daljavo. Lahko bi začel,
da na pladnju ležijo ujete postrvi
z večnim začudenjem mrtvih oči.
Čez kuhani bambus so palčice spete

v smeh,

in čaj ponižno v skodelici čaka.

Za kelih maše življenja.

II.

Moje enajsto japonsko poletje.
Bogovi stojé pod cipresami spijo.
Kánna cvetica — s škrlatnim

smehljajem —

na komaj oblečeni prsti zorí,
in s skoraj dobrim petjem čez
zrezane ploskve
gradijo mesta bodočnost.

Mene je včasih bojazen, da Tvojim
portretom
ne najdem stvariteljskih barv...

Rad bi,
po kakšnih atomskih tokovih,
dotaknil se s časom zakletih daljav,
in src, in src,
skritih pod gubami starcev, pod
bluzami delavk,
pod vzdihom otrok.

Vaš blanko-ček prejel sem;
zapisan s krvjó;
in podpisano z upanjem. Hvala!

Mene je včasih bojazen, da Tvojim
portretom
ne dajem stvariteljskih barv...

Moja poletja so v sonce razpeta,
kot v jeklaste harfe za prste viharja,
v plesnem orkestru nebrzdane smrti,
ko lučka papirnata v roki drhti.

Ankórov ni;
nihče ne pozna obsega skladbe;
nihče ne zna je igrati.

Mene je včasih bojazen, da Tvojim
portretom
ne dajem stvariteljskih barv...

Tebe poznajo zdaj bolje, a z mrtvo
enačbo:
„kot Buda“, „Konfucij“, „kot Marx“
in „Mohámed“.

Ti si edini se vrnil od mrtvih,
„izkažen“ s poljubom cesarske ostí,
Ljubezen.

Najbolj sladki in najbolj grenki sen
je ljubezen

v zemlji človeka.

Mene pa včasih je strah...

III.

Mesec na jèzerih,
vzemi s seboj me,
v veliko resnico na karti nebes!
Srcè mi je trudno od bitja človeka,
od nihanja k vrisku in k jókanju
cest.

Lepó te prosim, julijski mesec,
končal sem vsa pisma,
vštevši račune.

Mesec na jezeru pride k verandi,
v svileni pahljačo mi zašepeta:
„Nadeni opanke si, kuto, in pridi!

Mesec na jezeru,
in pústi pri vazi ljubezen srcá.
Nihče te ne pogreša več.

Hitro! dokler še goré raketne
turbine.“

Tiše in tiše pod mescem postaja
in više in više
mu stožec drsi.

Ostal sem na pragu, igraje se
s križcem
na molku smaragdne japonske noči.

Le gong srcá zveni hrepenenje, da
pade,

iščoč, v tolmun mesečin.

Baragovo misijonišče je izdalo knjigo

KRALJICA DVEH SVETOV

Napisal jo je naš zambijski misijonar

P. JOŽE KOKALJ DJ

Kakor z žarometom osvetljuje misijonska vprašanja od ideoloških temeljev do praktičnega dela. V enaintridesetih poglavjih na pester način zažive pred bravcem misijonski svet, misijonski problemi, uspehi in neuspehi, optimistično upanje in pogumno delo.

Značilnost te misijonske knjige je:

**Živa misijonska misel,
toplo misijonsko srce.**

V uvodnih besedah pravi p. Kokalj sam:

“Marija je kraljica vélikega sveta, v katerem skrivnostno raste gorčično zrno sv. Cerkve. Obenem pa je tudi kraljica malega sveta — t.j. srca vsakega apostola, ki svetu posreduje Kristusa. Preprosta poglavja ‘Kraljice dveh svetov’ naj bodo misijonskim prijateljem nova spodbuda za zanimanje in sodelovanje pri misijonskem delu. Zato jo posvečam vsem tistim velikodušnim Slovincem, ki požrtvovalno podpirajo delo slovenskih misijonarjev.”

Knjiga je bogato ilustrirana, z 90 slikami na lepem papirju, okusno opremljena in vredna pozornosti misijonskih prijateljev.

“Kraljica dveh svetov” spada v vsak naš krščanski dom!

Dobi se pri poverjenikih “Katoliških misijonov” in se naroča na naslov Lenček Ladislav CM. Cochabamba 1467, Buenos Aires, Argentina. — Stane v Argentini 600 pesov, v USA, Kanadi in Avstraliji dva dolarja, v Italiji 1.200 Lir, na Koroškem 50 šilingov, v Franciji 10 NF in drugod 2 dolarja.

DVE NOVI MISIJONARKI

*S. Gabrijela Marija Ehrlich
z rodnim bratom p. Janezom
Ehrlichom, misijonarjem v
Indiji, ko je bil na obisku v
Evropi.*

Vsakokrat je za vse misijonske prijatelje vesela novica, če moremo nova imena uvrstiti med zastopnike našega naroda v misijonih.

Že zadnjič smo poročali, da je za misijon v Ugandi imenovana s. **Silva Žužek**, misijonska zdravnica. To je tretja rodna sestra v isti misijonski ustanovi in tretja, ki odhaja na misijonski teren. Ko se tiskajo zadnje strani te številke, se s. Žužek mudi v Buenos Airesu, da se poslovijo od svoje mame, bratov in prijateljev. Slovenska srenja se bo od nje poslovila na vigilijo Vseh svetnikov. Kmalu nato pa bo s. Silva Žužek odpotovala na svoj cilj. V januarški številki Katoliških misijonov bomo natančneje poročali o njenem odhodu, kakor tudi o misijonskih prireditvah in proslavah v velikem Buenos Airesu.

Dobili pa smo vest še o drugi sestri, ki je tudi članica Družbe Misijonskih zdravnic in je že 15. junija odpotovala v Abesinijo. Je to s. **Gabriela Marija Ehrlich**, rodna sestra misijonarja Ehrlicha, ki že dolgo deluje v Indiji, in načakinja pokojnega očeta slovenskega misijonstva prof. Lamberta Ehrlicha. V Essenu je ustanovila postojanko svoje družbe. Letos pa je s sosestro Jutto odpotovala v Adis Abebo, da 150 km izven glavnega mesta začne z bolnico. Ta postojanka je za družbo misijonskih zdravnic v tem kraju čisto nekaj novega. Zato je s. Gabrijeli naložena odgovorna in težka naloga. Saj vsak začetek je tvegan in v misijonih posebno težak.

Obe novi sestri misijonarki pozdravljamo; naj ju spremlja božji blagoslov na njuni misijonski poti pa tudi ljubezen in vsestranska pomoč rojakov!

naši misijonarji pišejo

PAKISTAN

Že v predzadnji številki smo objavili nekaj novic iz pism misijonske zdravnice s. DOMINIKE ŽUŽEK, a nam je ostalo neizčrpano posebno bogato pismo, še iz decembra lanskega leta, ki ga v naslednjem objavljamo:

„Podajam Vam kratko poročilo o namenu in sadovih naše bolničarske šole. Pred štirimi leti nam jo je pakistanska vlada priznala. Začele smo z zelo skromnimi začetki: majhna skupina študentk se je morala zadovoljiti z majhnimi, nerodnimi prostori v bolnišnici. Sestra, ki je bila poverjena, da šolo razvija, je morala pač preko mnogih težav in predsodkov. A prepričanje, da je vzgoja domačih bolničark v tej deželi za zdravstvo neizmerne važnosti, ji je dajalo vztrajnost in moč. Saj so bila dekleta še pred nekaj leti vsa zaprta v harem in šele zadnjih 15 let vstopajo polagoma v javnost.

Po prvem šolskem letu se nam jih je že več prijavilo in smo začele resno misliti na gradnjo posebne stavbe za bolničarsko šolo. Pred dvema letoma so nam priskočili na pomoč katoličani zapadne Nemčije in nam poslali celotno potrebno vsoto v ta namen. Če danes pridete semkaj, že vidite, da se poleg bolniškega poslopja dviga ponosna petnadstropna stavba, ki bo povsem dovršena pred junijem prihodnjega leta (1967). V tej bo prostora za 100 študentk te šole, ki bi bile povsem oskrbljene, vsaka s svojo sobico, dalje bodo prostorne šolske sobe, laboratoriji, razvedrilnico, itd. Kot vidite, vse najboljše urejeno, in to povsem premišljeno in namerno.

Še v naši domovini bolničarke ne uživajo v šoli takih komoditet, kakor jo bodo v tej naši, o čemer sem se lani na lastne oči prepričala, ko sem obiskala tovrstno ustanovo v Ljubljani.

To ljudstvo namreč smatra bolničarski poklic za najnižji, za človeka nevredno delo. Zato moramo tudi na zunaj dvigniti in poudariti odličnost prav tega poklica, ki ga mi še posebej spoštujemo kot izraz človečanstva in ljubezni do bližnjega. Počasi predsodki padajo. Po 15 letih naše navzočnosti v Karachiju se je na primer letos prvič zgodilo, da sta se priglasili za bolničarsko šolo celo dve mohamedanki iz ene najboljših, pa tudi najbolj mohamedanskih šol v mestu.

8. decembra letos (1966) smo imeli javno proslavo prvih diplomirank. Bile so nam v čast, kajti pri državnih izpitih so pokazale 100 % uspeh. Slovesna izročitev diplom se je vršila kar na naši strehi, edinem prostoru, kamor je bilo mogoče spraviti 300 povabljenih. Nagovori so bili v urdu jeziku in v angleščini, nastopali pa so govorniki najrazličnejših družabnih stopenj in položajev ter verstev. Mene so počastili s tem, da sem dekletom izročala diplome. S slik, ki Vam jih pozneje pošljem, boste zaznali, kako prijetna dekleta so to in kaka škoda bi bila za deželo, če bi ostala zaprta med stenami harema. One so brezmejno ponosne, da se smejejo prištevati med zmožne in koristne članice svojega naroda, kateremu žele služiti s svojim bolničarskim poklicem.“

INDIJA

S. TEREZIJA MEDVEŠČEK, ki je prednica v misijonu hčera Marije Pomočnice v kraju Jowai v Assamu na severu Indije, nam o svojem devolnem področju piše še tole:

„Ta misijon zame ni nov, kajti pred 16 leti sem bila kar celih 15 let skupaj v tem našem samostanu, zato mi je tukajšnji jezik še kar poznan. Imamo sirotišnico s 150 dekleti, od katerih so nekatere še zelo mlade. V naši cerkvi so še vedno v rabi tisti svečniki, ki ste jih bili še iz Slovenije poslali pred 25 leti... Podnebje tukaj je precej hladno, a vendar je vsaj pet mesecev ugodno za misijonska pota, ko gremo po oddaljenih vaseh obiskovat raztresene kristjane in pridobivat pogane. Ostalih sedem mesecev v letu pa takorekoč neprestano dežuje. Ljudje so tu misijonom in veri zelo naklonjeni, le škoda, da nas je delavcev in delavk tako malo. Tu sem sama Slovenka, le enkrat na leto se dobim z g. Bernikom, ki deluje gori v hribih Nagaland.

Zadnjič smo zaključile leto naše „training“ šole. Izpit je naredilo 30 deklet, ki bodo zdaj učiteljice in katehistinje v oddaljenih vaseh. Tudi druge naše gojenke se vse šolajo, kajpada po različnih sposobnostih na različnih stopnjah. Z njih pomočjo upamo čim bolj na široko prodreti med te dobre ljudi.“

O. LOVRO TOMAŽIN je poslal decembra meseca lani v pozdrav vsem rojakom v Argentini, ki se letno zbirajo k tradicionalnim tombolam v pomoč vsem slovenskim misijonarjem. Ta njegov pozdrav smo res na tomboli prebrali pred dvatisoč rojaki, kar je dalo čutiti duhovno navzočnost slovenskih misijonarjev med njihovimi prijatelji — rojaki. „Dragi sodelavci in prijatelji misijonov! Čeprav telesno daleč, sem danes v duhu z Vami na tradicionalni misijonski prireditvi. Zjutraj sem daroval sveto mašo za

vse tiste, ki bodo na kakršenkoli način sodelovali na današnji veletomboli. S tem sem se hotel v imenu naših misijonarjev in misijonark vsaj skromno oddolžiti za vso ljubezen do misijonov, katere izraz in dokaz je prav ta tako lepo uspela, vsakoletna misijonska prireditev. Naj Vam Bog obilo povrne! V molitev se priporoča in Vas iskreno pozdravlja Vaš Lovro Tomažin!“

M. MIRIAM ZALAZNIK, ki deluje v Kanpurju, je v dveh pismih č. g. Wolbangu tele novice iz svojega življenja in delovanja podala:

„Najprej tisočera zahvala za pismo in dragoceno prilogo: misijonski dar! Prav kar imamo zadnje izpite prvega semestra, zato je dela čez glavo in bom bolj kratka. 10. maja zaključimo, a do tedaj bo še veliko dela. Težko je, ker vlada suša in imamo hrano racionirano. Ko so pred dnevi poslali za naš zavod hrano za drugo polovico meseca, so nam tatovi ponoči vse odnesli. Hudo je, ker nam nove zaloge ne dajo...“

Od 8. do 14. maja bomo imele redovnice tu v Kanpurju sestanke o duhovni prenovitvi. Tu imamo tri ženske redovne družbe. Naš Institut je najstarejši v tem kraju; imamo obsežno srednjo šolo z angleškim učnim jezikom. Šola je pa trn v peti gotovim pretiranim nacionalistom, ki upajo, da nas bo kmalu konec.“

O onem redovnem sestanku piše misijonarka kasneje: „Sestanke tega seminarja je vodil profesor semenišča v Allahabadu, mons. Ivan Extröss, eden od koncilskih strokovnjakov. Žal, sem jaz čez dva dni obolela in se nisem mogla udeleževati nadaljnjih razpravljanj. Danes zjutraj je bil sklep, zelo živahen. Vse sestre so zadovoljne in pravijo, da so mnogo pridobile. Poleg naše kongregacije sta se tečaja udeležili dve domači kongregaciji in pa misijonarke uršulinke, ki tu tudi lepo delujejo.“

V drugem pismu poroča o fantu, katerega njihov zavod podpira pri študiju in je misijonarka v ta namen tudi obrnila pomoč, ki jo je prejela od slovenskih misijonarskih prijateljev.

„Posrečilo se mi je, da so salezijanci sprejeli v svoj zavod blizu Kalkute tega fanta, ki izhaja iz katoliške družine, katera se je pred 20 leti preselila iz Kerale semkaj na sever. Oče je cel svetnik, a pohabljen; v marcu je bil radi starosti upokojen in dobiva mesečno komaj 25 rupij pokojnine. Družina ima štiri otroke, dva fanta in dve deklici. Najstarejša je ravno napravila maturo, kar je velik uspeh, ako poznate razmere, v katerih družina živi in morajo otroci študirati. Saj si niti pravega stanovanja ne morejo privoščiti. Kot stotisoči drugih so si tudi oni ob nekem zidu postavili mizerno bivališče z enim samim prostorom. Nič čudnega, če je fant Anton, za katerega smo se me zavzele, v šestem razredu dvakrat padel. Zupnik ga je zaposlil v svoji tiskarni, a fant je kmalu spoznal, da brez šolanja ne bo nikamor prišel. Toda kljub prošnjam in priporočilom ga niso nazaj sprejeli. No, zdaj smo ga spravile v Don Bosco. Fant je hvaležen in se res trudi. Bog daj, da bi napredoval! Ima manjšega brata, ki je v petem razredu, zelo inteligentnega fantič. Izboren ministrant, vse opazi. Poleg teh treh je še ena dekle, ki bo maturirala drugo leto. Čudno je, da otroci v takih razmerah sploh kaj skupaj spravijo. Pred leti smo jim darovale eno šolsko klop, da morejo vsaj domače naloge pisati. Prej so jih pisali kar na tleh... kajti hiša je brez mize... Starejšo hčer, ki je zdaj napravila maturo, bomo pripravile za učiteljico, z januarjem nastopi. V maju je obolela za tifusom, pa so to prepozno ugotovili in je nismo več mogli prepeljati v bolnico. Tako je trpela v najhujši vročini v tisti bajti, brez vsake olajšave. Seveda smo pomagale, kolikor je bilo mogoče. Hvala Bogu,

da je potem okrevala... Vidite, tako je pri nas. Imamo polno takih primerov, vendar nekaterim se ne da pomagati, ker nočejo sodelovati, so leni.

Razmere ob Suezu tudi nas tu prizadevajo. Še večja draginja in lakota bo zavladala radi dražjega prevoza pomoči iz zapada. Včeraj sem imela opravka na kolodvoru in mi je postajenačelnik pripovedoval, da na kolodvoru gotovo vsak dan vsaj eden od lakote umrje. Nekaj ur pred tem razgovorom je na primer umrl radi oslavelosti neki uslužbenec. Ker je bil čisto sam in brez sorodnikov, so kolegi zbrali za zažig ob Gangesu.“

Misijonar brat JANEZ UDOVČ S. J., ki je šel po desetletjih malo po svetu, da obiše svoje sorodnike, se nam je s potovanja prijazno oglasil:

„Ker se ravno mudim pri sobratu o. Ivanu Nikoliću, Vam pošiljam misijonske pozdrave, pred povratkom v mojo drugo domovino, Indijo, kajpada via Jugoslavija.“

Se boste čudili, kaj počnem v Ameriki. Da, še v sanjah nisem pričakoval kaj takega, a na povabilo mojega brata Justina, ki živi v San Francisco, so me predstojniki poslali na 4 mesečni dopust, ki sem ga začel petega maja. Potoval sem po zraku via Hong Kong - Tokyo - San Francisco. V Kaliforniji sem ostal do 19. junija. Od tam sem pa odletel v Toronto. Brat mi je branil, češ, kaj boš hodil okrog tujih ljudi, kar pri meni ostani. A resnici na ljubo naj povem, da nisem bil nikjer bolje sprejet kot v Kanadi. Seveda poznam nekaj sobratov, ki so vse storili zame, da sem kljub svojim 72 letom mogel obiskati več znamenitih krajev in božjih poti, Obiskal sem tudi gospode lazariste Kopača, Prebila, Jana, itd. ter obe slovenski župniji v Torontu. Bil sem tudi na svetovni razstavi v Montrealu in pri niagarskih slapovih.

Lepa in bogata dežela je ZDA in še bolj mi je bilo všeč v Kanadi. Toda kljub temu — čutim domotožje po Indiji, kjer sem žrtvoval svojo mla-

Misijonarja o. Lojze Demšar in br. Janez Udovč pred obiskom domovine.

dost in starost do današnjih dni. Vojak tudi rajši pusti kosti na bojnem polju... Kako je danes v domovini, še ne vem, ker bom šele šel tjakaj, a že naprej vem, da me nobena stvar ne bi mogla zadržati v Evropi ali Ameriki, razen pokorščine.“

Misijonar Udovč je napisal za slovenske misijonske prijatelje posebno pismo s svojega obiska v Evropi:

„Dragi bratje in sestre v Gospodu!
Zelo sem vesel, da Vas lahko pozdravim ob priložnosti mojega dopu-

sta, ki so mi ga moji nadrejeni po 38 letih misijonskega dela naklonili. Kot vidite, nisem mlad misijonar, imam jih že 72, od tega 40 let v misijonih. V tem času sem v našem misijonu doživel mnogo tolažljivih sprememb. Pred vsem napredek Cerkve. Ko sem prišel v Darjeeling, je bilo vse težje. Domačih katoličanov je bilo zelo malo, le družine naše služinčadi, za katere se je brigal eden od misijonarjev, ki je pa znal le hindujski jezik. Ko so skrb za te katoličane prepustili meni, sem jih najprej na-

učil moliti v njih materinem jeziku. To je bil skromen začetek, ki ga je pa Bog blagoslovil, ker so vedno bolj razumeli, da molitve niso kakšne „martre“, kot jih hindujci nazivajo, ampak da so pogovor z Bogom. Krščanski nauk sem uvedel za vse stano-ve v nepalščini. Kmalu smo dobili tudi nekaj poklicev za duhovništvo in redovništvo. Dela krščanske ljube-zni smo kar mogoče podpirali, obiski k bolnikom hinduistom pa delo v dispanzerju so nas vedno bolj zbli-ževali prebivavstvu, tako da je vedno kaka nova družina prišla h krščan-skemu nauku in se je število spre-obrnjenj večalo.

Najbolj sem se zanimal za šolsko mladino, ker sem uvidel, da je bo-dočnost Cerkev v mladini. Zato sem uvedel katekizemske sekcije, to je za vsako skupino enega katehista, za odrasle moške zase, za žene zase, in zase za fante in zase za dekleta. Da sem dobil dovolj dobrih katehistov, sem začel s posebnimi katehističnimi tečaji, katerih so se udeleževali naj-bolj izbrani, značajni katoličani. Na tečajih sem uporabljal vrsto lepih ka-

tekizemskih podob, ki so mi jih še iz domovine poslali „Katoliški misijoni“. Še sam nisem mislil, da bodo te po-dobe tako pritegnile in mi delo tako olajšale. Poleg tega sem pripravil nekaj oderskih prikazov glavnih do-godkov iz Stare zaveze. Gladalci so bili po večini hinduisti in budisti. Tudi sem prevedel v nepalščino 20 iger iz prvih časov krščanstva in živ-ljenja mučencev in svetnikov sploh, ki so mi jih popravili nepalski uč-itelji. Predstave so bile vedno v počit-niškem času, ko je bila na razpolago velika dvorana našega zavodskega kolegija. S tem sem tudi dosegel, da so naši študentje-igralci počit-niški čas dobro izrabili in lepo pre-živeli, ne pa s pohajkovanjem in po-pivanjem, kajti ta naša katoliška nepalska mladina je povečini iz družin, ki niso v celoti krščanske in jim tako dom ne nudi opore v njihovi ver-nosti.

Zelo lepo delo je bilo v dispanzerju s homeopatičnimi zdravili, ki sem ga oskrboval. ker je prihajalo veliko lju-di po ta zdravila, je bilo nič koliko priložnosti ne le za dela krščanske ljubezni, ampak tudi več krstov v smrtni sili. Pomagali so mi upokojeni bolničarji in vaški katehisti. Poizve-dovali smo za težkimi bolniki v bliž-njih vaseh, da smo jih obiskovali ter poučevali v krščanskem nauku, kolikor je bilo ob kaki boleznii mogoče. Malo je bilo takih, ki so odklonili krst pred smrtjo.

Seveda vse to je bil moj postranski posel. Glavno moje delo je bilo v ko-legiju sv. Jožefa v Darjelingu, kjer sem imel na skrbi vso ekonomijo po-sestva, dijaškega doma in redovne komunitete. Gori opisano delo sem opravljal samo, v kolikor mi je moje vsakdanje opravilo v zavodu puščalo časa. Hvala Bogu, da sem bil vedno trden in zdrav in da so me sobratje v delu podpirali. Hvala pa tudi mi-sijskim prijateljem po svetu, ki so mi pomagali z molitvijo, žrtvijo in darovi.“

Br. Udovč (v sredi) med domačimi v USA.

BRAT IVAN KEŠPRET S. D. B., ki deluje v Južni Indiji v Tiripatturu, nam je pisal sredi decembra lanskega leta in avgusta letošnjega. Zahvaljuje se za poslano mu pomoč in podaja vtise o razmerah v tej veliki deželi.

„Prisrčen Bog plačaj za dolarje, ki ste jih poslali bratu Zabretu in meni potom p. Bernarda Ambrožiča! Hvala vsem slovenskim dobrotnikom, ki gotovo ne darujejo od velikega obilja.

Tukaj se pripravljamo na božične praznike. Vsako leto smo ob tem lepem prazniku vsakemu od fantov dali malo darilo. Letos tega ne bomo mogli. Kar smo imeli za ta darila namenjeno, bomo morali uporabiti za nakup riža, ki se zelo podražil. Kupiti ga moramo še ne požetega, če hočemo, da ne bomo ostali brez zadostne oskrbe za naših 200 notranjih gojencev.

Gotove berete v časopisih, kako tukaj ljudje umirajo, da bi rešili življenje kravam... Eden vodilnih hindu-sanjasijev se že mesec dni posti, da bi s tem prisilil vlado k podpisu zakona o prepovedi klanja govedje živine. Če uspe, bo na indijskih ulicah kar mrgolelo krav, čakajočih visoke starosti. Govedje meso je tudi hrana revnejših ljudi. Kaj bodo jedli, če ta zakon res obveljavi? Ljudje, ki najbolj kričijo zanj, so tisti, ki imajo največ, ki ne delajo. Pred prodajalnami riža čaka dolga vrsta žensk, da dočakajo tisto, kar jim po kartah pripada. Velikokrat se zgodi, da se znajdejo pred praznimi vrečami, ko pridejo na vrsto... Na jugu smo imeli letos veliko dežja in je upati, da bo prihodnje leto žetev veliko boljša. Človeka res pri sreči boli, ko vidi toliko bede in pomanjkanja. Kar mi storimo za te rezeve, se nam vidi kot kapljica v morje.“

V naslednjem pismu, avgusta 1967, pa misijonar Kešpret poroča tole:

„Prav prisrčno se Vam zahvaljum za nove čeke! Tudi bratu Za-

bretu in s. Resnik bom njima namenjeno takoj poslal.

Pripravljam se, da grem po dvajsetih letih življenja v Indiji na odih domov. Če bo šlo vse po sreči, odidem od tu v začetku septembra.

Zadnje čase se čujejo govornice, da indijska vlada namerava izgnati vse misijonarje. Na severni meji, to je v Assamu in tam okrog, so že dobili nalogo, da morajo zapustiti Indijo, ko jim poteče letno dovoljenje za bivanje. Tudi mi na jugu ne vemo kako dolgo bomo mogli ostati na položajih. Preden odidem na obisk v domovino, moram dobiti od vlade pismeno izjavo, da se smem vrniti. Če tega dovoljenja za vrnitev ne dobim, bo pač treba počakati še do junija, potem pa za stalno reči Indiji Zbogom! Hvala Bogu, da ima Indija že precej domače duhovščine in redovništva, ki bodo mogli vzdrževati in vsaj minimalno tudi nadaljevati delo misijonarjev. V začetku bo zelo težko, tudi radi pomanjkanja denarne pomoči. Misijonarji so prejeli mnogo podpore vsak iz svoje domovine. Slišim, da misli tudi g. Bernik SDB na obisk domov. On je indijski državljan, zato verjetno ne bo imel težav s povratkom v misijon. Tisti misijonarji, ki so bili v Indiji že pet let pred samostojnostjo, torej pred letom 1947, so z lahkoto dobili državljanstvo, dočim ga tistim, ki so prišli kasneje, ne dajo.

Naj Vam dodam še nekaj besed o indijskih kastah: V neki vasi blizu nas so pred dobrim tednom kopali vodnjak. Po nesreči je eden od delavcev padel vanj in se hudo ranil. Na vse grlo je kričal in prosil pomoči, vendar mu nihče ni hotel pomagati, ker je bil parijski, to je izven kaste. Vsi so se razbežali in ga pustili v vodnjaku. Lastnik je kar dejal, naj umre v jami. Šele po nekaj urah se je nekdo spomnil in poklical misijonarja z bližnje postaje. Ta je hitro poklical sestre in so šli v 10 km oddaljeno vas, kjer se je to

zgodilo. Pred misijonarjem so vsi ljudje zbežali, da jim ne bi bilo treba pomagati. Misijonar sam je moral reveža s pomočjo sester izvleči iz vodnjaka, ga spraviti na nosila in odpraviti v bolnišnico, kjer pa je

umrl radi prepozne zdravniške pomoči.

Dragi rojaki, spomnite se nas v molitvah, v sredi teh skrbi in težav zlasti radi temne bodočnosti.“

DAROVI ZA MISIJONE

ZA MISIJONSKI KOLEGIJ

ZD in Kanada (v dolarjih): Janez Kopač CM, 10; Anica Dolenc, 100; Justina Petrič, 20. Jože Medved, 10; družina Osredkar, 100; č.g. Jože Snoj, 10.

Argentina: N. N., Tablada, 1.000 pesov.

ZA J. A. B. Z.

Francka Rabzelj, Kanada, 10 kanadskih dolarjev.

TISKOVNI SKLAD K. M.

ZD in Kanada (v dolarjih). Lucija Cvek, 7; Jakob Kranjc, 2; družina Osredkar, 5.

Avstralija (po Francu Vrabcu): Zitterschlager, 1 dol.; A. Simenčič, 10 c.; Janez Bugar, 50 c.; Julijana Pavličič, 2,50 dol.; Karlina Čargo, 50 c.; Ivan Kovačič, 2 dol.; Franciška Mukavec, 3,5 dol.; Toni Slavič, 1,50. M. Hrvatina, 1,50; M. Jernejčič, 50 c.; J. Štrbenc, 1 dol.; J. Kovačič, 1,50; F. Čehun, 50 c.; S. Šubic, 1,50 dol.; K. Golob, 1,50 dol.; F. Klun, 50 c.

Argentina: Marija L. de Škabar, 100 pesov.

ZA VSE SLOV. MISIJONARJE

Argentina (v pesih): Kavčič Inés

de Smrdelj, 1000; č.g. Tone Škulj, 1000; Jožefa Bedenčič, 400.

Venezuela: Marija Ilija, 50 am. dolarjev.

Kanada, v dolarjih, po misijonskem krožku pri Mariji Pomagaj v Torontu, ki je denar tudi že naravnost poslal misijonarjem:

Kramarjevi otroci, 5. N. N. 60, Slavko Šteblaj, 10; Katoliška ženska liga žup. Marije Pomagaj v Torontu, 50; Triglav Construction Co., 100; Marija Rebernik, 5; ga. Smrdelj, 2; Jože Šparovec, 5; ga. Francija Cofelt, 5; N. N., 100; darovavci po gospe Turk, 53; Marjan Žejen, 10; Lojze Ponikvar, 20. N. N. ZDA, 10; otroci slovenske šole Marije Pomagaj, 4 a. razred, 2,32; ortoci slov. šole M. P., 1. razred 0,75; Tone Dolinar, 10; A. Ferkulj, 1; M. Lajnar, 1; T. Bajce, 5; N. N., 2.

ZA MISIJONE

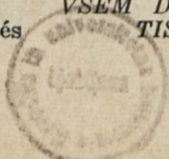
N. N., La Plata, Argentina, 1.200 pesov.

POSAMEZNI MISIJONARJEM

Za misijonarja štanta na Madagaskarju: Marija Ilija, Venezuela, 50 dolarjev; Jožica Mulc, Argentina, 300 pesov.

Za sestro Mrhar med gobavci na Madagaskarju: mladenke na pristavi v Morónu, Argentina, 1.000 pesov.

VSEM DAROVAVCEM —
TISOČKRAT BOG POVRNI!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

Ovitek in zaglavja: Jure Vombergar

NAROČNINA ZA LETO 1967: V Argentini in sosednih deželah: navadna 800 pesov, podporna 1.600, dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Mejač CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Časl CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

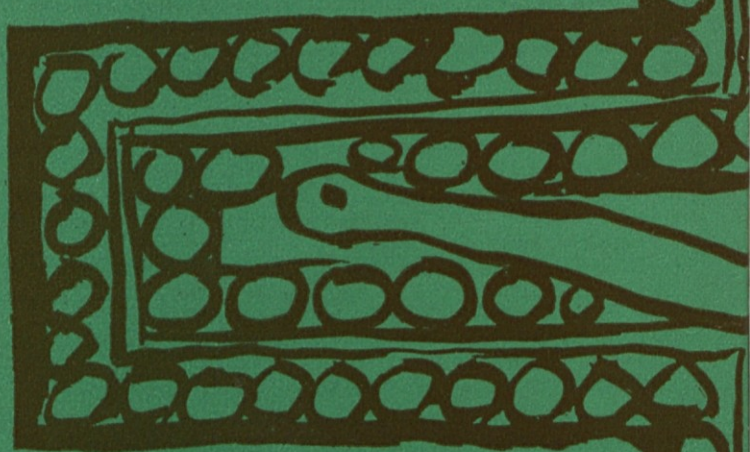
Misijonsko sodelovanje – Indijska krava in atomski vek

– Dva iz rodu velikanov – Doktor Janež – Matero, zam-

bijski misijon - Moje enajsto japonsko poletje – Dve novi

misijonarki – Misijonarji pišejo

SVET KRISTUSU!
KRISTUSA SVETU!

Correo Argentino Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires